

[K. B. Andersen.]

at vi fik koncessionsudkastet, altså uden noget tidsspilde fra vor side. Så gik der 11 dage, mens vi spændt ventede på et eller andet, og så fik vi så dette svar, som jeg tror de ærede medlemmer kan se heroppefra, det står på midten af det stykke papir, jeg står med her.

Dette svar gik ud på, at man ikke kunne svare, man tog kun stilling til de 4 første spørgsmål. Man sagde om kvalitetsspørgsmålet, at det var vanskeligt at give nærmere regler om. Man sagde om reklameetikken, at det måtte man overlade til det bevilligende ministerium. Det måtte ikke stride mod lov og ærbarhed og sådanne ting, men altså intet på linje med, hvad der findes i andre koncessioner. Og man sagde, hvad der kan være endnu mere overraskende, at det ikke ville være muligt at udtale sig om koncessionsafgiftens anvendelse. Det var dog ellers noget, man var så meget inde på, og som jeg troede man havde gjort sig tanker om. Endelig henviste man til et eksemplar af den britiske „Television Act“, som lå til gennemsyn i sekretariatet i ét eksemplar på engelsk.

Det er, hvad vi har fået af svar på de spørgsmål, vi har stillet. De øvrige spørgsmål er til dato ikke besvaret ud over nogle få mundtlige bemærkninger i et udvalgs-møde, som jeg desværre ikke kunne deltage i, da jeg var ordfører her i salen. Jeg havde i øvrigt på forhånd meddelt det til formanden for udvalget i håb om, at formanden ville tage samme hensyn til ønsker om mødeændringer, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup havde taget som formand for det andet udvalg, når det gjaldt oppositionens ordførere.

Man vil altså se, at disse svar, eller rettere sagt manglende svar, i meget høj grad bærer præg af det, vi også på anden måde har forstået, at skønlitteraturen optager nok så stor en del af de ærede medlemmers tid som faglitteraturen. Det gælder de emner her.

Sådan har arbejdsvilkårene altså været. Den eneste besked, vi fik gentagne gange i udvalget, var følgende: vil man være med, skal vi skaffe oplysninger, ellers har det intet formål. Altså accept på forhånd af tanken, ellers ingen oplysninger. Sådan kan

man overhovedet ikke lovgive på forsvarlig vis.

Mit parti må afvise lovforslaget, alene fordi der ikke er givet noget som helst bidrag til vurdering af dets virkninger. Det materiale, man har villet bevilge os, er ikke engang et figenblad, der kan dække en lille smule over den argumentmæssige afklædthed, oppositionen stiller til skue i denne sag.

Men det bliver værre endnu. I udvalgets sidste møde, altså samme møde, hvori der forlangtes afgivet betænkning, blev hele lovforslaget lavet om ved et ændringsforslag. Lovforslaget bestod jo kun af 2 sætninger, begge foresloges nu ændret: der åbnes mulighed for, at en koncession kan gives på andet grundlag end det rent kommer-cielle — en indrømmelse til kritikken af den sammenblanding af business og kultur, som oppositionspartierne helt havde givet sig i vold med det oprindelige forslag — og koncessionen foreslås nu givet ved særlig lov, ikke som oprindelig foreslået: af ministeren for kulturelle anliggender efter forhandling med ministeren for offentlige arbejder.

Den sidste ændring er i sig selv en lille smule komisk. Vi skal altså ifølge oppositionens nye forslag nu ved lov fastslå, at vi ved lov kan give en koncession, hvis folketings flertal skulle få lyst til det. Det behøver vi da vist ikke en lov til. Vi kunne få mange love, hvis vi skulle lave love om det selvfølgelig, at vi kan lovgive om det ene og det andet, hvis vi ellers har behov for det eller trang dertil. Forslaget er altså nu endt i meningsløshed og tilmed slet oplyst meningsløshed. Sandheden er den, at man er bange for sit eget forslag, at man ikke vil kendes rigtigt ved det og dets princip, bl. a. fordi man har set den modstand, som den industrialisering af kulturlivet, der her er tale om, har vakt i vide kredse uden hensyn til politiske skel.

Mit parti har overvejet sin stilling til ændringsforslaget, der altså er en helt ny udgave af lovforslaget, som således kun får 2 behandlinger. Vi kan nok se, at forslaget i den nye skikkelse er mindre skadeligt end i den oprindelige version, men vi vil ikke have lod eller del i disse planer om sammenblanding af geschæft og radio, så vi